

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **ASPOL BIS SPÓLKA Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOŚCIA SPÓLKA KOMANDYTOWA**, Jablonkowa 16, 99-319 Dobrzelin, Polská republika, zastoupená advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza, Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, čj. 54850/2021-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 1. 2023, čj. 60 Af 51/2021-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci, kasační námitky a vyjádření žalovaného

[1] Tato věc se týká zabránění přepravovaného minerálního oleje. Celní úřad pro Olomoucký kraj (správce daně) rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018 zajistil cca 26 tun minerálního oleje, který žalobkyně přepravovala přes ČR. Správce daně pojal podezření, že se může jednat o vybrané výrobky přepravované bez dokladu ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSD“), jenž by prokazoval jejich zdanění, případně oprávnění nabyt tyto výrobky bez daně. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a následně tak učinily i krajský soud a NSS (rozsudky ze dne 31. 3. 2020, čj. 65 Af 23/2019-28, a ze dne 29. 6. 2020, čj. 9 Afs 96/2020-32).

[2] Správce daně tudíž pokračoval ve správním řízení. V jeho průběhu zjistil, že žalobkyně přepravovala minerální olej, který podléhá spotřební dani [§ 45 odst. 3 písm. d) ZSD] a spadá mezi vybrané výrobky [§ 1 odst. 2 písm. a) ZSD]. Řidič při kontrole nepředložil potřebné doklady, které by prokazovaly zdanění minerálního oleje (§ 5 ZSD) nebo které by prokazovaly nedaňový účel použití přepravovaného minerálního oleje. Jelikož žalobkyně přepravovala vybrané výrobky bez náležitého dokladu, tj. nakládala s nimi v rozporu s § 42 odst. 1 písm. b) ZSD, nebyly splněny podmínky pro jejich uvolnění. Vlastníka předmětných vybraných výrobků nebylo možné přesně určit, a proto správce daně vydal dne 8. 3. 2021 rozhodnutí o zabránění zajištěných vybraných výrobků podle § 42d odst. 1 písm. b) ZSD s tím, že vlastníkem se stává stát (§ 42d odst. 2 ZSD).

[3] Žalobkyně se bránila proti rozhodnutí správce daně u žalovaného, jenž její odvolání zamítl, a stejně tak si počínal i krajský soud s podanou žalobou. Nyní žalobkyně (stěžovatelka) podala proti zamítavému rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[4] Podle **stěžovatelky** jsou rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelné. Rozhodnutí neuvádí, v čem spočívalo porušení právních předpisů, které vedlo k zabránění vybraných výrobků, ani které povinné údaje stanovené v § 5 ZSD postrádaly předložené dokumenty. Tato rozhodnutí jsou též nezákonná, neboť jsou založena na jiném nezákonném rozhodnutí, tj. rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí s konstatováním krajského soudu, že nijak nebrojila proti názoru správních orgánů, podle kterého nemusela předložit zjednodušený průvodní doklad, resp. že jím nemusela disponovat. Krajský soud se nemohl zabývat dalšími námitkami, aniž by nejdříve posoudil tuto zásadní námitku. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že přepravce doložil celním úřadům též „dokument handlowy“, jenž splňuje veškeré náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu vyjma uvedení příslušného orgánu země určení. Správce daně však tuto skutečnost pominul.

[6] Stěžovatelka upozornila, že zboží bylo přes území ČR pouze přepravováno, destinací bylo Rakousko. Dokumenty předložené při kontrole jsou v souladu s polským a rakouským právem. Stěžovatelka trvá na svém názoru, že tranzit prostřednictvím autocisterny není uvedením zboží do celního území daného státu tranzitu. Současně nelze určit žádnou škodu, kterou by stěžovatelka způsobila tímto transportem českému státu.

[7] **Žalovaný** nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný či nezákonný, což ve svém vyjádření podrobně zdůvodnil.

2. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] NSS neshledal v rozsudku krajského soudu žádné vady, které by mohly odůvodnit jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud v něm srozumitelně vyložil úvahy, pro které stěžovatelčinu žalobu zamítl, reagoval přitom na veškeré žalobní námitky. Stěžovatelka koneckonců v kasační stížnosti namítá spíše nepřezkoumatelnost rozhodnutí celních orgánů. NSS zde však přezkoumává především správnost a zákonnost rozsudku krajského soudu, jenž se otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů již – z pohledu NSS – dostatečně zabýval (viz bod 7 napadeného rozsudku).

pokračování

[10] Zákonnost rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, kterou zde stěžovatelka popírá, uznal NSS již v rozsudku 9 Afs 96/2020-32. Potvrdil přitom tehdejší závěr celních orgánů a krajského soudu, že doklady předložené řidičem nesplňovaly „základní požadavek, tedy schopnost prokázat, že byly vybrané výrobky řádně zdaněny spotřební daní, nebo že jsou od ní osvobozeny“ (bod 16). Citovaný závěr platí i pro nyní posuzovanou věc, neboť výchozí skutkové okolnosti, tedy doklady předložené řidičem při kontrole, zůstávají shodné. Dále NSS v tomto rozsudku uvedl, že mu nepřísluší posuzovat, zda by předložené doklady byly dostatečné z pohledu slovenského či polského práva (bod 14). Totéž lze logicky vztáhnout též k nyní namítanému souladu s rakouským právem. Tyto kasační námitky nejsou důvodné.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu v bodě 8 napadeného rozsudku, podle kterého „po žalobkyni nebylo vyžadováno předložení zjednodušeného průvodního dokladu, protože jím podle správních orgánů v daném případě nemusela disponovat. Vůči tomuto pro věc zcela klíčovému závěru však nesměřuje žádná žalobní námitka“. Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na žalobní bod 3.1, v němž namítla, že „se správce daně nevypořádal s odůvodněním, proč předložené doklady při zajištění vybraných výrobků neprokazují nedaňový účel použití“. Z této námitky však podle NSS nelze vyvodit žádnou konkrétní obranu vztahující se k otázce, zda správce daně měl, příp. mohl po stěžovatelce požadovat předložení zjednodušeného průvodního dokladu.

[12] Stěžovatelka dále v žalobě tvrdila, že dopravovala vybrané výrobky se zjednodušeným průvodním dokladem. Řidič totiž při kontrole předložil též tzv. dokument handlowy, jenž splňuje veškeré náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu vyjma uvedení příslušného orgánu země určení. Správce daně tuto skutečnost pomínil. Jak píše NSS výše, krajský soud k této argumentaci uvedl, že po stěžovatelce nebylo vyžadováno předložení zjednodušeného průvodního dokladu, protože jím podle správních orgánů v daném případě nemusela disponovat; vůči tomuto závěru však nesměřovala žádná žalobní námitka. Stěžovatelka pouze namítla, že dokument handlowy obsahoval všechny náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu s výjimkou identifikace celního úřadu v místě určení, již však nebylo třeba uvádět, neboť to nevyžaduje právo polské ani rakouské (body 8-9 rozsudku). NSS potvrzuje citované závěry krajského soudu. Ten dále ve svém rozsudku uvedl, že žalovaný se uvedenou argumentací zabýval a dospěl k závěru, že dokument handlowy neobsahuje také další podstatné náležitosti uvedené v čl. 2 odst. 2 nařízení č. 3649/92¹, konkrétně číslo jednacích a datum prohlášení, fakturovanou cenu nebo hodnotu, a že jednotlivé údaje nahrazující údaje ve zjednodušeném průvodním dokladu nebyly označeny příslušným číslem a rovněž nebyly označeny jako „zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)“ (viz str. 5-6 rozhodnutí žalovaného). Proti těmto závěrům však stěžovatelka v žalobě ani kasační stížnosti nijak nebrojila.

[13] NSS v této souvislosti dále uvádí, že krajský soud posoudil námitku týkající se dokladů předložených řidičem při kontrole (tj. i tzv. dokumentu handlowého) v mezích žalobních námitek. Nelze mu proto vytýkat, že by se těmito otázkami nezabýval, případně

¹ Nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 ze dne 17. prosince 1992 o zjednodušeném průvodním dokladu pro pohyb výrobků podléhajících spotřební dani, které byly propuštěny pro domácí spotřebu v odesílajícím členském státě, uvnitř Společenství (bylo zrušeno k 31. 12. 2023 – pozn. NSS)

po něm požadovat, aby se jimi zabýval nad rámec žalobní argumentace. NSS upozorňuje, že odpovědnost za kvalitu podané žaloby nese sama stěžovatelka, resp. její zástupkyně. Totéž přirozeně platí i pro kasační stížnost, v níž stěžovatelka především opakuje svou argumentaci vznesenou v řízení u krajského soudu.

[14] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti též namítla, že jí celní orgány uložily za pouze drobné formální pochybení nepřiměřený trest. NSS s touto námitkou nesouhlasí a cituje přílehlavý závěr krajského soudu v bodě 12: „*Důvodem zabránění nebylo to, že by v předložené dokumentaci absentoval identifikační údaj celního úřadu v místě určení, nýbrž to, že přepravovaný minerální olej nebyl doprovázen dokladem uvedeným v § 5 ZSD, který má prokázat jeho zdanění. V žádném případě nejde o požadavek čistě formální.*“ Tento závěr NSS sdílí.

[15] Závěrem NSS uvádí, že poněkud nesrozumitelná a ničím nepodložená námitka, že tranzit prostřednictvím autocisterny není uvedením zboží do celního území daného státu tranzitu, nemůže na výše učiněných závěrech nic změnit. Stejně tak otázka škody způsobená ČR zde není nikterak rozhodující. Proto se jimi NSS blíže nezabýval.

3. Závěr a náklady řízení

[16] Kasační stížnost stěžovatelky nebyla důvodná, proto ji NSS zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému v kasačním řízení nevznikly náklady vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu